

O nechtěném štěňátku

Napsal uživatel Soňa Šímová
Čtvrtek, 18 Listopad 2010 22:24 -

Pohádka s poučením nejen pro děti...

Fenka Asta žila na ulici. Neměla ani páníčka ani paničku, jako většina pejsků a ani domov, kde by se ohřála a dala si něco dobrého k jídlu. Jednoho dne se jí narodilo pět malých štěňátek. Jedno bylo bílé, druhé černé, třetí hnědé, čtvrté šedé a to poslední, nejmenší takové nějaké strakaté, flíček sem, flíček tam... Asta zachumlala štěňátka do krabice a vydala se sehnat něco do bříška. Jenže jak byla celá rozradostněná z narození štěňátek, nerozhlédla se na přechodu, vběhla do silnice a porazilo ji auto. Štěňátka osiřela.

Naštěstí šla kolem krabice hodná paní a když slyšela žalostné kňourání, štěňátka objevila a zanesla je do psího útulku. Jak tam bylo teplo a útulno... A tolik hodných lidí, kteří štěňátkům dávali každou chvíli mlíčko... Štěňátka rostla a protože se blížily Vánoce, byl o ně velký zájem. Bílé štěňátko si odnesl starší pár, aby si měla vnučka s kým o Vánocích pohrát. Pro černé si přišel kluk s rodiči. Hnědé našlo domov u dvou mladých slečen, které spolu bydlely a šedé zase putovalo k holčičce na invalidním vozíku.

„A pro mě si nikdo nepřijde?“ Stýskalo si strakaté štěňátko, které zůstalo najednou samo. Den před Vánoci ale na dveře útulku, zaťukali rodiče desetiletého Honzíka. „On by si moc přál štěňátko.“ Řekla jeho maminka a byla ráda, že na ně jedno zbylo. „Budeme mu říkat flíčku.“ Usmála se do psích oček.

O nechtěném štěňátku

Napsal uživatel Soňa Šimová
Čtvrtek, 18 Listopad 2010 22:24 -

Honzík byl z živého dárku nadšený, dováděl s ním a chodili na procházky celé prázdniny. Jenže jakmile skončily, musel Honzík zase nastoupit do školy a rodiče do práce. Flíček zůstal sám doma a stýskalo se mu. „Co tu mám sám dělat?“ Kňoural. A pak objevil ty voňavé paniččiny boty, jak se krásně kousaly! Jenže když to panička zjistila, moc mu vyhubovala a všechny boty schovala za dveře. Jednou zase moc potřeboval čůrat a ti jeho lidi pořád nešli a nešli... Nezbyvalo, než zvednout nožičku u zdi. „Ale proč mě hubují, vždyť já jsem přeci škrábal na dveře, ale nikdo se mnou nešel.“ Cítil se ukřivděný Flíček.

Dny ubíhaly, přišlo jaro a Honzík už zase mohl vyběhnout s klukama kopat do balonu. Na dlouhé procházky s Flíčkem rázem nebyl čas a když si ho vzal na hřiště, pletl se jim pod nohy a bral jim balon. Honzík se na něj zlobil a Flíček byl moc smutný. „Vždyť já nemám žádného kamaráda a ať udělám, co udělám, pořád mi někdo hubuje.“ Stýskal si. A tak se jednoho dne rozeběhl a utíkal a utíkal... Až ho zase chytli a zavřeli do útulku. Honzíkova maminka se o Flíčka přihlásila, ale nakonec musela říct, že na něj vlastně nestačí a bude lepší, když zůstane v útulku.

Blížili se zase Vánoce. Všichni si chodili pro malá roztomilá štěňátka a velkého pejska, jako Flíčka, nikdo nechtěl. „To jsem zvědavý, kolik štěňátek se za rok zase vrátí zpátky.“ Povzdechl si z vedlejšího kotce vlčák Sam. „Ty o tom něco víš?“ Zeptal se Flíček. „Vím, mě si vzali domů před třemi roky, jenže když jsem povyrostl, zjistili, že se jim do bytu nevejdu. Panička brečela, když mě sem vedli, ale co naplat, stejně mě sem museli dát a od té doby už mě nikdo nechtěl. I tebe si z loňska pamatuju. Ale tady je taky dobře, je tu teplo a dobré jídlo.“ Rozvyprávěl se Sam.

Flíček ale v útulku zůstat nechtěl. Zavřel oči a vzpomínal, jaké to bylo mít ty „svoje lidi“. Jak se těšil až přijdou domů, jak mu pod stolem podávali pamlsky, hladili ho, hráli si s ním. „Kdyby mi tak Ježíšek nadělil novou rodinu.“ Pomyslel si.

O nechtěném štěňátku

Napsal uživatel Soňa Šimová
Čtvrtek, 18 Listopad 2010 22:24 -

A přesně na Štědrý den ráno zabušila na dveře mladá maminka s malou holčičkou. „Babičce před měsícem zemřel pejsek a ona by moc chtěla zase nějakého malého chlupatého kamaráda.“ Rozhlížela se okolo kotců a holčička se rozběhla k těm nejbližším. „Jenže my už žádná štěňata nemáme.“ Zavrtěla hlavou majitelka útulku. Už už chtěla mladá maminka odejít, když holčička zavýskala „Mami, tady je jeden krásný strakatý, a podívej, jak je hodný, že ho babičce vezmeme, že jo?“ Holčičce se nedalo odolat a tak našel Flíček nový domov. Babička s ním chodila každý den na procházky, spal u její postele a každý víkend si s ním přijela pohrát holčička, které byl tak vděčný, že ho v útulku objevila. A tak spokojeně žijí až dodnes.